Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL GIOVANNI PITRUZZELLA
prezentate la 21 ianuarie 2021 [1]

Cauzele conexate C-53/19 P și C-65/19 P

Banco Santander, SA,
Santusa Holding, SL
împotriva
Comisiei Europene (C-53/19 P)
și
Regatul Spaniei
împotriva
Banco Santander, SA,
Santusa Holding, SL,

Comisiei Europene (C-65/19 P)

„Recurs – Dispoziții privind impozitul pe profit care permit întreprinderilor cu domiciliul fiscal în Spania să amortizeze fondul comercial rezultat din achiziții de titluri de participare la societăți cu domiciliul fiscal în străinătate – Noțiunea de ajutor de stat – Selectivitate”

1. Prezentele cauze conexate au ca obiect recursurile introduse de Banco Santander, SA și de Santusa, SL (denumite în continuare „Banco Santander și Santusa”) (cauza C-53/19 P), și, respectiv, de Regatul Spaniei (cauza C-65/19 P) împotriva Hotărârii din 15 noiembrie 2018, Banco Santander și Santusa/Comisia [2] (denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care Tribunalul a respins acțiunea formulată în temeiul articolului 263 TFUE de Banco Santander și Santusa și prin care se urmărea anularea articolului 1 alineatul (1) din Decizia 2011/282/UE a Comisiei din 12 ianuarie 2011 privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine, pusă în aplicare de Spania (denumită în continuare „decizia în litigiu”) [3] și, cu titlu subsidiar, a articolului 4 din aceeași decizie.

[1] Limba originală: italiana.

[2] T-399/11 RENV, EU:T:2018:787.

[3] Decizia C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) (JO 2011, L 135, p. 1). Această decizie a făcut obiectul a două rectificări, din 3 martie 2011 și din 26 noiembrie 2011.

2. Prezentele recursuri fac parte dintr-o serie de opt cauze paralele având ca obiect anularea hotărârilor prin care Tribunalul a respins acțiunile formulate de anumite societăți spaniole împotriva deciziei în litigiu sau împotriva Deciziei 2011/5/CE a Comisiei privind amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine, pusă în aplicare de Spania (denumită în continuare „Decizia din 28 octombrie 2009”) [4].

I. Situația de fapt, măsura contestată și decizia în litigiu

3. La 10 octombrie 2007, în urma mai multor întrebări scrise care i-au fost adresate în cursul anilor 2005 și 2006 de membri ai Parlamentului European, precum și în urma unei plângeri a unui operator privat cu care a fost sesizată în cursul anului 2007, Comisia Europeană a decis să inițieze procedura oficială de investigare, prevăzută în prezent la articolul 108 alineatul (2) TFUE [5] (denumită în continuare „decizia de inițiere”), cu privire la dispozițiile prevăzute la articolul 12 alineatul 5, introdus în Ley del Impuesto sobre Sociedades (Legea spaniolă privind impozitul pe profit) prin Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (Legea 24/2001 de adoptare a unor măsuri fiscale, administrative și de ordin social) din 27 decembrie 2001 [6] și preluat în Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (Decretul legislativ regal 4/2004 de aprobare a textului consolidat al Legii privind impozitul pe profit, denumit în continuare „TRLIS”) din 5 martie 2004 (denumit în continuare „măsura contestată”). Măsura contestată prevede că, în cazul achiziționării de către o întreprindere impozabilă în Spania a unor titluri de participare într-o „societate străină”, atunci când această achiziționare de titluri de participare este de cel puțin 5 %, iar titlurile de participare în discuție sunt deținute neîntrerupt timp de cel puțin un an, fondul comercial [7] financiar [8] rezultat din aceasta poate fi dedus, cu titlu de amortizare, din baza de calcul al impozitului pe profit pe care îl datorează întreprinderea respectivă. Măsura contestată precizează că, pentru a fi calificată drept „societate străină”, o societate trebuie să fie supusă unui impozit identic cu cel aplicabil în Spania, iar veniturile sale trebuie să provină în principal din activități comerciale desfășurate în străinătate.

4. Prin Decizia din 28 octombrie 2009, Comisia a închis procedura oficială de investigare în ceea ce privește achizițiile de titluri de participare efectuate în cadrul Uniunii Europene. În decizia menționată, Comisia a declarat incompatibilă cu piața internă schema de ajutor pusă în aplicare de Spania în temeiul măsurii contestate în ceea ce privește ajutorul acordat beneficiarilor pentru achizițiile intracomunitare.

5. Comisia a menținut totuși deschisă procedura oficială de investigare în ceea ce privește achizițiile de titluri de participare efectuate în afara Uniunii, în așteptarea unor elemente suplimentare pe care autoritățile spaniole s-au angajat să i le furnizeze. Această parte a

[4] C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) (JO 2011, L 7, p. 48). Celelalte cauze, cu privire la care prezentăm concluzii astăzi, sunt cauzele conexate World Duty Free Group/Comisia, C-51/19 P, și Spania/Comisia, C-64/19 P, și cauzele Sigma Alimentos Exterior/Comisia, C-50/19 P, Banco Santander/Comisia, C-52/19 P, Axa Mediterranean/Comisia, C-54/19 P, și Proseguor Compañía de Seguridade/Comisia, C-55/19 P.

[5] JO 2007, C 311, p. 21.

[6] BOE nr. 61 din 11 martie 2004, p. 10951.

[7] Fondul comercial este definit în considerentul (27) al deciziei în litigiu ca fiind „valoarea unei denumiri comerciale respectate, relații bune cu clienții, competențe ale angajaților și alți factori similari care se așteaptă să se traducă în câștiguri mai mari în viitor”, corespunzând „prețul[ui] plătit pentru achiziționarea unei întreprinderi în exces față de valoarea pieței pentru activele care constituie întreprinderea” și care trebuie înregistrat în contabilitate, conform principiilor contabile spaniole, ca activ necorporal separat, imediat după ce întreprinderea receptoare preia controlul asupra întreprinderii străine.

[8] Potrivit considerentului (29) al deciziei în litigiu, „fondul comercial financiar”, astfel cum este utilizat în sistemul fiscal spaniol, este fondul comercial care ar fi fost înregistrat contabil dacă întreprinderea care deține titluri de participare și întreprinderea țintă ar fi fuzionat.

procedurii a fost închisă prin adoptarea deciziei în litigiu. La articolul 1 alineatul (1) din această decizie, schema de ajutor pusă în aplicare de Spania în temeiul măsurii contestate este declarată incompatibilă cu piața internă „în ceea ce privește ajutorul acordat beneficiarilor în cazul achizițiilor din afara UE”[9]. La alineatul (4) al acestui articol se prevede că „reducerile fiscale de care se bucură beneficiarii în temeiul articolului 12 alineatul 5 din TRLIS în ceea ce privește achiziționările din afara UE efectuate până la data publicării prezentei decizii în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care sunt legate de titluri de participare majoritare deținute direct sau indirect la societăți străine cu sediul în China, în India sau în alte țări în care au existat bariere juridice explicite pentru combinările transfrontaliere de întreprinderi sau poate fi demonstrată existența acestora, pot continua să se aplice pentru întreaga perioadă de amortizare stabilită de schema de ajutor”. La articolul 4 alineatul (1) din decizia în litigiu se prevede recuperarea „ajutorul[ui] incompatibil care corespunde reducerii fiscale acordate în temeiul schemei menționate la articolul 1 alineatul (1) de la beneficiarii ale căror drepturi la societăți străine, obținute în contextul achizițiilor efectuate în afara UE, nu îndeplinesc condițiile descrise la articolul 1 alineatele (2)-(5)”.

II. Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

6. Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 29 iulie 2011, Banco Santander și Santusa au introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu. Prin Hotărârea din 7 noiembrie 2014, Banco Santander și Santusa/Comisia[10], Tribunalul a admis acțiunea pentru motivul că Comisia aplicase în mod eronat condiția privind selectivitatea prevăzută la articolul 107 alineatul (1) TFUE (denumită în continuare „Hotărârea Banco Santander și Santusa/Comisia”). Tribunalul a anulat de asemenea Decizia din 28 octombrie 2009 prin Hotărârea din 7 noiembrie 2014, Autogrill España/Comisia[11] (denumită în continuare „Hotărârea Autogrill España/Comisia”).

7. Prin cererea introductivă depusă la grefa Curții la 19 ianuarie 2015, Comisia a formulat recurs împotriva Hotărârii Banco Santander și Santusa/Comisia. Acest recurs, care a fost înregistrat cu numărul C-21/15 P, a fost conexat cu recursul înregistrat cu numărul C-20/15 P, pe care Comisia l-a formulat împotriva Hotărârii Autogrill España/Comisia. Prin deciziile președintelui Curții din 19 mai 2015 au fost admise cererile de intervenție în cauzele conexate prezentate de Republica Federală Germania, Irlanda și Regatul Spaniei în susținerea concluziilor formulate de WDFG, precum și de Banco Santander și Santusa. Prin Hotărârea din 21 decembrie 2016, Comisia/World Duty Free Group și alții[12] (denumită în continuare „Hotărârea WDFG”), Curtea a anulat Hotărârea Banco Santander și Santusa/Comisia, a trimis cauza la Tribunal spre rejudecare și a dispus soluționarea în parte a cererilor privind cheltuielile de judecată odată cu fondul. Curtea a anulat de asemenea Hotărârea Autogrill España/Comisia.

9 Potrivit articolului 1 alineatul (2) din decizia în litigiu, aceasta excludea de la declararea ca incompatibile și de la dispunerea recuperării reducerile fiscale de care s-au bucurat beneficiarii în ceea ce privește achiziile din afara UE, în temeiul măsurii contestate, „care sunt legate de drepturile deținute direct sau indirect la societăți străine care îndeplineau condițiile relevante ale schemei de ajutor până la 21 decembrie 2007, cu excepția condiției de a deține titlurile de participare pentru o perioadă neîntreruptă de cel puțin un an”. Astfel, Comisia a considerat că, până la acea dată (care corespunde publicării în JOCE a deciziei de deschidere a procedurii oficiale de investigare), beneficiarii măsurii contestate se bucurau de o încredere legitimă în legalitatea acestei măsuri [a se vedea considerentele (186)-(199) ale deciziei în litigiu].

10 T-399/11, EU:T:2014:938.

11 T-219/10, EU:T:2014:939.

12 C-20/15 P și C-21/15 P, EU:C:2016:981.

8. La 15 noiembrie 2018, Tribunalul a adoptat hotărârea atacată, prin care a respins acțiunea formulată de Banco Santander și Santusa, le-a obligat pe acestea din urmă să suporte propriile cheltuieli de judecată și pe cele efectuate de Comisie și a declarat că Republica Federală Germania, Irlanda și Regatul Spaniei suportă, fiecare, propriile cheltuieli de judecată [13].

III. Procedura în fața Curții și concluziile părților

9. Prin cererea introductivă depusă la grefa Curții la 25 și, respectiv, la 29 ianuarie 2019, Banco Santander și Santusa și, respectiv, Regatul Spaniei au introdus prezentele recursuri.

10. În cauza C-53/19, Banco Santander și Santusa solicită anularea hotărârii atacate, anularea deciziei în litigiu în urma admiterii acțiunii introduse la Tribunal și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată. Regatul Spaniei solicită admiterea recursului formulat de Banco Santander și Santusa, anularea hotărârii atacate și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată. În cauza C-65/19, Regatul Spaniei solicită anularea hotărârii atacate, anularea articolului 1 alineatul (1) din decizia în litigiu, în măsura în care declară că măsura contestată constituie un ajutor de stat, și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată. Republica Federală Germania solicită în ambele cauze admiterea recursurilor. Comisia solicită în ambele cauze respingerea recursurilor și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

IV. Analiză

A. Observații introductive

11. Pentru o examinare a stadiului actual al jurisprudenței în materia selectivității măsurilor fiscale și, în special, pentru o ilustrare a metodei de analiză a selectivității în trei faze elaborate de Curte, facem trimitere la considerațiile dezvoltate și la criteriile menționate la punctele 11-21 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate World Duty Free Group/Comisia, C-51/19 P, și Spania/Comisia, C-64/19 P. Criticile formulate de Banco Santander și Santusa și, respectiv, de Regatul Spaniei vor fi examinate în lumina acestor considerații și criterii. În ceea ce privește implicațiile Hotărârii WDFG pentru examinarea prezentelor recursuri, facem trimitere, în schimb, la punctele 23-27 din concluziile amintite anterior.

B. Cu privire la recursuri

12. În susținerea recursurilor respective, Banco Santander și Santusa, pe de o parte, și Regatul Spaniei, pe de altă parte, invocă un motiv unic, întemeiat pe o eroare în interpretarea articolului 107 alineatul (1) TFUE în ceea ce privește criteriul selectivității. Ambele motive cuprind mai multe aspecte: patru aspecte cu titlu principal și două aspecte cu titlu subsidiar în ceea ce privește motivul unic formulat de Banco Santander și Santusa și patru aspecte în ceea ce privește motivul unic formulat de Regatul Spaniei.

[13] Întrucât au fost admise cererile de intervenție în procedura de recurs în fața Curții formulate de Republica Federală Germania, Irlanda și Regatul Spaniei, acestea, deși nu au intervenit inițial în fața Tribunalului, figurează în calitate de interveniente în procedura repusă pe rolul Tribunalului în urma anulării și a trimiterii spre rejudecare efectuate de Curte.

13. Criticile formulate de Banco Santander și Santusa în cadrul celor patru aspecte cu titlu principal și cele formulate de Regatul Spaniei în cadrul celor patru aspecte ale motivului unic de recurs coincid sau se suprapun în mare măsură. Prin urmare, aceste critici pot fi grupate și examinate împreună. În continuare, vom examina aspectele cu titlu subsidiar ale motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa.

1. Cu privire la primul aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și cu privire la primul și la al doilea aspect ale motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei: eroare în determinarea sistemului de referință

14. Criticile aduse în cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și în cadrul primului și al celui de al doilea aspect ale motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei privesc prima etapă a analizei selectivității, care vizează determinarea sistemului de referință. Cu privire la noțiunea de „sistem de referință” și la criteriile aplicabile pentru determinarea acestuia, facem trimitere la observațiile dezvoltate la punctele 37-51 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate World Duty Free Group/Comisia, C-51/19 P, și Spania/Comisia, C-64/19 P.

a) Cu privire la prima critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și cu privire la primul aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei

15. Dat fiind că obiecțiile cuprinse în prima critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și în primul aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele cuprinse în prima critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P și, respectiv, în primul aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei în cauza C-64/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 52-59 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate menționate. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă prima critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și primul aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei.

b) Cu privire la a doua critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și cu privire la al doilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei

16. Dat fiind că obiecțiile cuprinse în a doua critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și în al doilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele cuprinse în a doua critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P și, respectiv, în al doilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei în cauza C-64/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 62-82 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate menționate. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă a doua critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și al doilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei.

c) Cu privire la a treia critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa

17. Dat fiind că obiecțiile prezentate în cadrul criticii în discuție, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele cuprinse în a treia critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 85-87 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate C-51/19 P și C-64/19 P. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă a treia critică din cadrul primului aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa.

2. Cu privire la al doilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și cu privire la al treilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei: eroare în determinarea obiectivului în raport cu care trebuie să se examineze comparabilitatea

18. Criticile aduse de Banco Santander și Santusa și, respectiv, de Regatul Spaniei în cadrul celui de al doilea aspect și al celui de al treilea aspect ale motivelor unice de recurs respective privesc punctele 144-165 din hotărârea atacată și urmăresc să conteste motivarea acestei hotărâri prin care Tribunalul a identificat obiectivul sistemului de referință și a comparat, în lumina acestui obiectiv, situația întreprinderilor beneficiare ale avantajului instituit prin măsura contestată și a celor care sunt excluse de la acesta.

19. Dat fiind că obiecțiile prezentate în cadrul aspectelor în discuție ale motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa, pe de o parte, și de Regatul Spaniei, pe de altă parte, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele invocate în cadrul celui de al doilea aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P și în cadrul celui de al treilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei în cauza C-64/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 91-106 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate menționate. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă al doilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și al treilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei.

3. Cu privire la al treilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și cu privire la al patrulea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei: eroare de drept în atribuirea sarcinii probei

20. Dat fiind că obiecțiile prezentate în cadrul aspectelor în discuție ale motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa, pe de o parte, și de Regatul Spaniei, pe de altă parte, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele invocate în cadrul celui de al treilea aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P și în cadrul celui de al patrulea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei în cauza C-64/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 109 și 110 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate menționate. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă al treilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa și al patrulea aspect al motivului unic de recurs formulat de Regatul Spaniei.

4. Cu privire la al patrulea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa: proporționalitatea

21. Dat fiind că obiecțiile prezentate în cadrul acestui aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele invocate în cadrul celui de al patrulea aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 112 și 113 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate C-51/19 P și C-64/19 P. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă al patrulea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa.

5. Cu privire la al cincilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa: legătura de cauzalitate

22. Dat fiind că obiecțiile prezentate în cadrul acestui aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele invocate în cadrul celui de al cincilea aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 114-117 din Concluziile noastre prezentate astăzi în cauzele conexate C-51/19 P și C-64/19 P. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă al cincilea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa.

6. Cu privire la al șaselea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa: divizibilitatea măsurii

23. Dat fiind că obiecțiile prezentate în cadrul acestui aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa, precum și argumentele aduse în susținerea acestor obiecții sunt identice cu cele invocate în cadrul celui de al șaselea aspect al motivului unic de recurs formulat de World Duty Free Group în cauza C-51/19 P, ne limităm, în privința examinării lor, să facem trimitere *mutatis mutandis* la punctele 119-122 din Concluziile noastre prezentate în cauzele conexate menționate. Pentru aceleași motive arătate la punctele amintite, propunem Curții să respingă și al șaselea aspect al motivului unic de recurs formulat de Banco Santander și Santusa.

7. Concluzii cu privire la recursurile formulate de Banco Santander și Santusa și, respectiv, de Regatul Spaniei

24. Având în vedere cele ce precedă, propunem Curții să respingă în totalitate recursurile formulate de Banco Santander și Santusa și, respectiv, de Regatul Spaniei.

V. Cu privire la cheltuielile de judecată

25. În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil *mutatis mutandis*, în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, procedurii în fața Curții având ca obiect un recurs împotriva unei decizii a Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere,

la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât propunem Curții să respingă recursurile formulate de Banco Santander și Santusa și, respectiv, de Regatul Spaniei, acestea din urmă trebuie, în opinia noastră, să fie obligate la plata cheltuielilor de judecată, conform cererii formulate în acest sens de Comisie. Potrivit articolului 184 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Curții, „în cazul în care un intervenient în primă instanță nu a formulat el însuși recurs, acesta nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată în procedura de recurs decât dacă a participat la faza scrisă sau orală a procedurii în fața Curții. În cazul în care un asemenea intervenient participă la procedură, Curtea poate decide ca acesta să suporte propriile cheltuieli de judecată”. Prin urmare, propunem Curții să declare că Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.

VI. Concluzie

26. Având în vedere ansamblul celor de mai sus, propunem Curții să respingă recursurile, să oblige Banco Santander, Santusa și Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată și să declare că Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.